

SVĚŠT NENĚ SPRÁVEDLIVĚ

Středa, 22. července 2015

Nic moc jsem nezdaril, zato naše sousedka po své prarodičce barák za miliony a je tu účetní! A mému známému Honzovi rodiče umetli cestičku, takže to má pěkně jednoduché, udělat dobrou kariéru. Můj nikdo cestičku neumetal. Svět není správedlivý a mělo by se s tím něco dělat. Některí rodiče své děti perfektně připraví, jiné věbec. Samozřejmě ty první pak mají větší naději na to, že budou úspěšnější a budou mít vyškolené děti, dosáhnou vyššího vzdělání a budou mít vyšší příjmy.

Narodil jsem se v Evropě v klasické středostavovské rodině a v relaci zbytku Země patříme tedy mezi hodné bohaté. Považte bez vlastního příjmu! Zatímco nebohý Eritrejec se narodil v prachu hliněné chatrce a bude to v životě mít těžké. To není správedlivé! Opravme to! Rozdělme všem stejně! Dětem z rodin, kde se jim rodiče nevěnují vybojujme stejné podmínky jako těm z rodin, kde o budoucnost dětí zájem mají! Všem stejně! Sakra, neslyšel jsem já to už někdy někde? Debata o správedlivosti světa je strašně nebezpečná. Svět totiž správedlivý není. Neměly být. Nikdy mi to nikdo nesliboval. Nesprávedlnost vzniká už v okamžiku, kdy se rodíme s jinými schopnostmi. Chceme do toho zasáhnout? Kdy zjistíme, že jedno dítě bude opravdu mimořádně nadané, zatímco jiné není fér. Zdebilujeme ho trochu, abychom srovnali výchozí podmínky? Kdy si uvědomíme, že Evropa je krutě bohatá (protože tu poslední desítky, možná stovky generací krutě pracují a vypořádávají se podmínkami, které ve skutečnosti nejsou kdovíjak příznivé), měli bychom si tu rozpoutat nějakou páknou náboženskou válku, vybourat část přemyslu a nějak se navrátit do lána neposkvrněné primitivnosti, abychom se přiblížili přeměnému Afričanovi? Měli bychom se vzájemně na setkání lískat kabely vytrženými z elektrických rozvodů, abychom projevili dostatečné pokání za náš dědičný hříšný evropanství? Prostě musíme začít konzistentní. Buď budeme vnímat každou nesprávedlnost a zahájíme Velkou ořistu světa od nepravostí, nebo přijmeme, že svět je takový jaký je a náš úkol není ho opravit, ale žít. Mimo jiné proto, že všechny ty velké ořisty světa konaly pravidelně hromadnými hroby a velkým rozárovaním. Pokud přijmeme svět jaký je, bez klivých interpretací, uvědomíme si, že žádný dědičný hříšný bohatství neneseme. To, že sousedka zdělala prachy a já ne, není nesprávedlivé, je to prostě normální. Nedává mi to právo ve jménu vyšší správedlnosti chtít její barák, ani jeho část, dokonce ani se do něj bez zeptání nakvartýrovat. Každý se narodí s nějakými schopnostmi, nějakým ať už hmotným či nehmotným dědictvím a na nás není poměrně stejné jako to, s čím se narodil soused, ale to, jak s tím svým naložíme. Jaký jednou bude poměr mezi tím, co jsem zdělal, a co moje děti. A správně tušíte, že nemyslím jen na peníze nebo na děm na hezké adrese. Mezi naše dědictví patří naše schopnosti, dovednosti okoukané od těch před námi, vzorce chování přebírané od útlého dědství, všechny hodnoty, země, ve které žijeme a kterou generace našich předků přivedly k té prosperitě, kterou přivedly. Pokud někdo myslí, že to není fér, měl by začít u sebe. Rozdat, případně spálit majetek, nějakou brutálně trochu srovnat inteligenci, začít pravidelně mlátit ženu a děti a vydat se vstátic stejnosti. TOMÁŠ; HOUŠKOVSKÝ